

VASTAUS TALONPOJAN KYSELYYN ⁵⁹⁹

„Izvestija TsIK” lehdessä julkaistiin helmikuun 2 päivänä talonpoika G. Gulovin kirje, jossa kirjoittaja herättää kysymyksen työläis- ja talonpoikaishallituksemme suhtautumisesta keskivarakkaisiin talonpoikiin ja kertoo levitetävän huhuja, että muka Lenin ja Trotski eivät sovi keskenään, että muka heidän välillään on suuria erimielisyyksiä nimenomaan keskivarakkaasta talonpojasta ⁶⁰⁰.

Toveri Trotski on jo antanut vastauksensa „Izvestija TsIK” lehdessä helmikuun 7 päivänä julkaistussa „Kirjeessä keskivarakkaille talonpojille”. Toveri Trotski sanoo mainituksessa kirjeessä, että huhut minun ja hänen välisistä erimielisyyksistä ovat mitä karkeinta ja hävyttömintä valhetta, jota tilanherrat ja kapitalistit tai heidän tahalliset ja tahattomat apurinsa levittävät. Vahvistan omasta puolestani täysin oikeaksi toveri Trotskin lausunnon. Mitään erimielisyyksiä ei välillämme ole, ja keskivarakkaiden talonpoikain suhteen ei ole erimielisyyksiä enempää minun ja Trotskin välillä kuin myöskään yleensä kommunistisessa puolueessa, johon me molemmat kuulumme.

Toveri Trotski on selittänyt kirjeessään seikkaperäisesti ja selvästi, miksi kommunistien puolue ja Neuvostojen valitsema tähän puolueeseen kuuluva nykyinen työläisten ja talonpoikien hallitus ei pidä keskivarakkaita talonpoikia vihollisinaan. Allekirjoitan vaikka molemmin käsin sen, mitä tov. Trotski on sanonut.

Ei ole olemassa ainoatakaan Neuvostovallan dekreettiä (lakia) eikä ainoatakaan päätöstä, jossa ei tehtäisi eroa kolmen tärkeimmän talonpoikaisryhmän välillä: ensimmäisenä ryhmänä on köyhälistö (proletaarit ja puoliproletaarit, kuten taloustieteessä on tapana sanoa). Köyhälistöä on hyvin paljon. Tilanherrojen ja kapitalistien ollessa vallassa he sortivat eniten köyhälistöä. Maailman kaikissa maissa

työläiset ja heitä tukeva maalaisköyhälistö ovat todellisen sosialistisen liikkeen kestävin perusta. Toisen ryhmän muodostavat kulakit eli rikkaat talonpojat, jotka riistävät toisten työtä joko palkkaamalla työntekijöitä tai lainaamalla rahaa korkoa vastaan j.n.e. Tämä ryhmä vetää samaa köyttä tilanherrain ja kapitalistien, Neuvostovallan vihollisten, kanssa. Kolmantena ryhmänä ovat keskivarakkaat talonpojat. He eivät ole Neuvostovallan vihollisia. He voivat olla sen ystäviä, me pyrimme siihen ja pääsemme siihen. Kaikki sosialismin oppi-isät ovat aina tunnustaneet, että sosialismin toteuttamiseksi työläisten tulee kukistaa tilanherrat ja kapitalistit, kun taas keskivarakkaiden talonpoikain kanssa voidaan päästä yhteisymmärrykseen ja on päästävä yhteisymmärrykseen.

Tilanherrain ja kapitalistien herruuden aikana vain hyvin harvojen keskivarakkaiden talonpoikien, ehkä yhden sadasta, onnistui saavuttaa pysyvästi hyvä toimeentulo, ja silloinkin vain muuttamalla kulakiksi, kipuamalla köyhälistön harteille. Sen sijaan keskivarakkaiden talonpoikien valtaenemmistö saa tilanherrain ja kapitalistien vallan aikana väistämättömästi kärsiä puutetta ja rikkaiden pilkkaa. Näin on laita kaikissa kapitalistimaissa.

Socialismin vallitessa kauttaaltaan kaikki työläiset ja kaikki keskivarakkaat talonpojat voivat saavuttaa joka suhteessa ja pysyvästi hyvän toimeentulon anastamatta lainkaan toisen työn tuloksia. Yksikään bolshevikki, yksikään kommunisti, yksikään järkevä sosialisti ei ole edes ajatellut kohdella väkivaltaisesti keskivarakasta talonpoikaa. Kaikki sosialistit ovat aina puhuneet, että hänen kanssaan on päästävä yhteisymmärrykseen ja että keskivarakkaat talonpojat siirtyvät asteittaisesti vapaaehtoisesti sosialismiin.

Neljä vuotta kestänyt kapitalistien rikollinen sota on hävittänyt maattamme enemmän kuin muita maita. Rappiota ja epäjärjestystä näkee kaikkialla, tavaroita puuttuu, kaupungeissa ja maata viljelemättömissä kuvernementeissa on hirveä, kiduttava nälänhätä. Täytyy ponnistaa kaikki voimat voittaaksemme rappiotilan, voittaaksemme nälänhädän, voittaaksemme tilanherrat ja kapitalistit, jotka pyrkivät sotaväen voimin palauttamaan tsaarin ja pohattojen, riistäjien, entisen vallan. Etelässä niin Donilla kuin Ukrainassakin valkokaartilaiset on voitettu ja ollaan pääsemässä käsiksi polttoaineeseen (kivihiileen) ja viljaan.

Vielä muutama viimeinen ponnistus, ja me voimme voittaa nälänhädän. Mutta sodan aiheuttama rappiotila on paha, ja vain kaikkien työtätekevien aikaavaativalla uhrautuvalla työllä voidaan maamme johdattaa varman hyvinvoinnin tielle.

Niistä valituksista, joita kuuluu keskivarakkaiden talonpoikien taholta, on pantava merkille kahdenlaisia valituksia. Ensinnäkin valitetaan, että paikalliset viranomaiset, varsinkin syrjäisimmillä perukoilla, käyttäytyvät liian „komentelevasti”, epädemokraattisesti ja väliin suorastaan hävyttömästi. Epäilemätöntä on, että kylissä on paikallisten viranomaisten säännöllinen valvominen ja silmälläpito vaikeammin järjestettävissä ja että kommunistien mukaan lyöttäytyy väliin pahimpia aineksia, epärehellisiä henkilöitä. Sellaisia henkilöitä vastaan, jotka vastoin Neuvostovallan lakeja kohtelevat epäoikeudenmukaisesti talonpoikaista, on käytävä armotonta taistelua, heidät on syrjäytettävä heti ja tuomittava mitä ankarimmin. Rehellisten työläisten ja talonpoikain on pyrittävä kaikin voimin puhdistamaan Venäjä sellaisista tilanherrain ja kapitalistien elämänjärjestyksen „jälkeläisistä”, jotka katsovat voivansa käyttäytyä kuin „komentelijat”, vaikka työläis- ja talonpoikaistasavaltamme lakien mukaan heidän tulee olla Neuvostojen valitsemissa edustajia, jotka ovat esimerkillisiä tunnollisuudessaan ja lakien tiukassa noudattamisessa. Neuvostovalta on jo tuominut ammuttavaksi paljonkin sellaisia viranhaltijoita, jotka ovat joutuneet kiinni esimerkiksi lahjusten otosta, ja taistelua moisia heittiöitä vastaan tullaan käymään viimeiseen saakka.

Toisaalta valitetaan sitä, että otetaan viljaa ja että vapaa viljakauppa on kielletty ankarasti. Hallituksemme taistelee säälimättä mielivaltaa ja lakien rikkomisia vastaan. Mutta voidaanko sallia vapaa viljakauppa? Rappiotilaan saateissa maassa viljaa ei riitä tai riittää vain nipin napin, ja sitä paitsi rautatiet ovat sodan seurauksena niin huonossa kunnossa, että kuljetukset sujuvat äärettömän huonosti.

Kun leipää puuttuu, niin vapaa viljakauppa merkitsisi hurjaa keinottelua ja hintojen kohoamista satoihin rupliin puudalta, sillä nälkäinen ihminen antaa kaikkensa leivänkannikasta. Nälkää näkevässä maassa vapaa viljakauppa tietäisi sitä, että kulakit, tunnottomat rikkaat talonpojat rikastuisivat hillittömästi ja täyttäisivät rahapussinsa

käyttämällä hyväkseen kansan puutteenalaisuutta ja nälänhätää. Nälkää näkevässä maassa vapaa viljakauppa merkitsisi sitä, että rikkaat saisivat voiton köyhistä, sillä rikkaat ostaisivat viljaa hurjan korkeastakin, huikeasta hinnasta, kun taas köyhät jäisivät puille paljaille. Vapaa viljakauppa merkitsisi rikkaille vapautta rikastua ja köyhille vapautta kuolla. Vapaa viljakauppa olisi käännöns taaksepäin, kapitalistien herruuteen ja kaikkivaltaan päin.

Ei. Me emme tahdo lähteä emmekä lähde taaksepäin, palauttamaan kapitalistien valtaa, rahan valtaa, rikastumisvapautta. Me tahdomme kulkea eteenpäin sosialismiin, jakaa viljan oikeudenmukaisesti kaikkien työtätekevien kesken. Kaikki viljaylijäämät on luovutettava kohtuulliseen hintaan Neuvostovaltiolle, ja valtion on jaettava ne tasapuolisesti työtätekeville. Sitä ei voida tehdä heti, ei ole helppo pystyttää sellaista oikeudenmukaista, sosialistista järjestystä. On työskenneltävä ahkerasti, tehtävä paljon työtä, luotava työläisten ja talonpoikain tiukka toverikuri voidaksemme hävittää juurta myöten entisen, kapitalistisen kauppavapauden, rikastumisvapauden, raateluvapauden, sortamisvapauden, joka on hukuttanut vereen koko maan.

Mutta tähän vaikeaan työhön ovat käyneet nyt käsiksi monet miljoonat työläiset ja talonpojat. Jokainen rehellinen, tunnollinen talonpoika ja työläinen on käsittänyt sosialismin merkityksen ja taistelee sitkeästi sen puolesta.

Sosialistinen vallankumous laajenee kaikkialla maailmassa. Kapitalistien valta, „kauppavapaus” ei palaudu. Sosialismi voittaa.

N. Lenin

Helmikuun 14 päivänä 1919.

„Pravda” № 35,
helmikuun 15 pnä 1919

Julkaistaan käsikirjotuksen mukaan